

ת"פ 9287/11/18 - מדינת ישראל נגד א"ר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 9287-11-18 מדינת ישראל נ' ר'

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יניב זוסמן
נגד
הנאשם: א"ר
ע"י ב"כ עו"ד זהר משה

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע לפניי, לאחר שמיעת הראיות, בביצוע עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית**, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), וזאת בגין תקיפתה של המתלוננת.
2. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום היה הנאשם מצוי במערכת יחסים זוגית עם ו', שבעבר היתה נשואה לעו"ד פלוני (להלן - פלוני). לאחר שו' נפרדה מפלוני ועברה להתגורר עם הנאשם ניהל פלוני כמה וכמה הליכים משפטיים נגד הנאשם, לרבות בערכאות ערעור (ר' בפסקה 3 להכרעת הדין).
3. המתלוננת היא עו"ד, המכירה את פלוני למעלה מעשרים שנה, אשר בין השאר ביצעה בעבור פלוני מסירות של מסמכים. ביום 25.10.18 בסמוך לשעה 19:30 הגיעה המתלוננת לדירת המגורים של הנאשם ו', על מנת לבצע מסירה אישית של מעטפה ובה כתב תביעה, שאותה הגיש פלוני נגד הנאשם.
4. עובדות האירוע שהתרחש לאחר מכן - אשר כלל שני שלבים - נקבעו בהכרעת הדין כלהלן:
בשלב הראשון נקשה המתלוננת על דלת הדירה והנאשם פתח את הדלת. המתלוננת נכנסה מעט לדירה, שאלה לשלומה של ו', ואז מסרה את המעטפה לנאשם. הנאשם התפרץ על המתלוננת, קילל אותה והוציא אותה בכוח מהדירה תוך שהיכה בה בגבה. הנאשם זרק את המעטפה, סגר את דלת הדירה והמתלוננת נפלה ארצה.
עובר **לשלב השני** החדירה המתלוננת את המעטפה מתחת לדלת הדירה ולאחר מכן ירדה בחדר מדרגות לכיוון היציאה מהבניין. הנאשם, שהבחין בהחדרת המעטפה, נטל את המעטפה, פתח את הדלת והחל לרדת בעקבות המתלוננת. הנאשם השיג את המתלוננת בסמוך לפתח חדר המדרגות ותקף אותה. בין השניים התפתחה התגוששות, שבמהלכה נשרט הנאשם והמתלוננת נפגעה באפה, בו נגרם שבר. הנאשם קרע את המעטפה והמתלוננת עזבה את המקום (ר' בפסקה 36 ואילך להכרעת הדין).

5. במהלך המשפט לפני הודה הנאשם במסגרת העובדתית של האירוע ואף בתקיפה (קלה) של המתלוננת, כך שגדר המחלוקת במשפט צומצם אך ורק לשאלות בדבר מידת חומרתה של התקיפה ותוצאותיה הקונקרטיות. בהקשר לנסיבות התקיפה נתקבלה גרסת המתלוננת באופן חלקי בלבד. בעוד שלגבי השלב הראשון של האירוע נקבע כי הנאשם אמנם היכה במתלוננת בגבה, כטענתה, וכתולדה מכך היא נפלה ארצה, לגבי השלב השני נקבע כי גרסת המתלוננת היא מועצמת ואין אפשרות לקבל את טענתה שלפיה הנאשם היכה בה באגרופים בפנים ובחזה.

6. בהקשר אחרון זה יצוין, כי על יסוד הראיות שהובאו לפני בית המשפט - לרבות תמונות פניה של המתלוננת לאחר האירוע, שלא ניתן להבחין בהן בחבלות, וכן התיעוד הרפואי - נקבע שבמהלך האירוע לא היכה הנאשם במתלוננת באגרופים בפניה. מכאן, שהשבר באפה של המתלוננת נגרם כתולדה מההתגוששות שנוצרה בין הנאשם לבין המתלוננת בשלב השני, להבדיל ממכת אגרוף או מכה אחרת שכוונה לאפה של המתלוננת (ר' בפסקה 35 ואילך להכרעת הדין). עוד נקבע בהכרעת הדין, כי מידת הפגיעה במתלוננת היתה "**במידת חומרה נמוכה יחסית**" (שם, בפסקה 42).

7. בנסיבות אלה נתקבלה טענת ההגנה שלפיה הפגיעה שנגרמה למתלוננת עקב התקיפה אינה עולה כדי "חבלה חמורה" אלא שהיא בגדרי "חבלה של ממש" בלבד. עם זאת, הגם שנקבע כי השבר באפה של המתלוננת לא נגרם ממכה מכוונת, בד בבד נקבע כי מדובר בנזק שהיה מצוי בגדרי הצפוי מבחינת הנאשם, בפרט כשמדובר בגבר צעיר יחסית אשר תקף אישה המבוגרת ממנו בשנים רבות. לפיכך נקבע כי יסודות העבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית התגבשו והנאשם הורשע בביצוע עבירה זו (לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין). זאת, חלף העבירה החמורה יותר, של חבלה חמורה (לפי הוראות סעיף 333 לחוק העונשין), שבה הואשם הנאשם בכתב האישום.

ב. עיקר הראיות לקביעת העונש:

8. מטעם המאשימה הוגש תדפיס המידע הפלילי של הנאשם (סומן ע/2). כעולה מתדפיס זה לנאשם, יליד שנת 1977 (כבן 43 שנים כיום), 8 רישומים פליליים קודמים. עם זאת, רובם ככולם ישנים מאוד, לרבות שני רישומים ללא הרשעה מבית המשפט לנוער. עוד יצוין, כי הרשעתו הקודמת האחרונה של הנאשם, שהיא חדשה יחסית, קשורה להליך הקובלנה הפלילית שניהל פלוני נגדו (ת.פ. 16113-05-16 **מדינת ישראל נ' ר' (01.01.17)**).

9. עוד הוגש מטעם המאשימה תצהיר של המתלוננת בפני פלוני, בלוויית מסמכים נספחים (סומנו ע/1). יש לציין, כי הגם שהתצהיר הוגש כ"הצהרת נפגע" לפי הוראות סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001, התצהיר אינו ערוך בהתאם להוראות החוק האמור (ר' גם בתקנה 11 לתקנות זכויות נפגעי עבירה, תשס"ב-2002).

10. בנוסף, לתצהיר המתלוננת צורפו נספחים שלא הוגשו במסגרת שמיעת הראיות, כאשר גם במסגרת שלב הטיעונים לעונש לא העידו העדים שערכו אותם. אחד הנספחים אף אמור ללמד "**על אופיו של הנאשם**" (ר' בסעיף 14 לתצהיר), הגם שהצהרת נפגע אמורה לפרט את הפגיעות והנזקים שנגרמו ל**נפגע** (ר' בהוראות סעיף 18(א) לחוק). לבסוף, התצהיר מתאר את האירוע מושא כתב האישום באופן מועצם, לרבות בטענה שנדחתה בהכרעת הדין בדבר "**בוקס באף**" (ר' בסעיף 4 לתצהיר. ר' גם האמור בסעיף 5 שם, שאינו עולה עם תוכן הסרטון ת/4 כמתואר בפסקה 38 להכרעת

הדין).

11. ברי, אפוא, כי לא ניתן ליתן משקל לאותם נסיבות ונתונים הנטענים בתצהיר ובנספחיו ואשר אינם עולים בקנה אחד עם קביעות הכרעת הדין.

ג. עיקר טיעוני הצדדים:

12. ב"כ המאשימה עמד בטיעוניו על עובדות האירוע - על שני חלקיו - כפי שנקבעו בהכרעת הדין. ב"כ המאשימה הדגיש את החומרה הנוספת הטמונה בשלב השני של האירוע, עת יצא הנאשם מהדירה ולמעשה רדף אחרי המתלוננת ותקף אותה בשנית; כמו גם החומרה הנובעת מפערי הגילאים המשמעותיים שבין הנאשם לבין המתלוננת. בהקשר זה ביקש ב"כ המאשימה ליתן משקל גם לנזקים הממוניים והנפשיים שנגרמו למתלוננת.
13. אשר לקביעת מתחם העונש ההולם ציין ב"כ המאשימה את הערכים החברתיים הנפגעים כתולדה מביצוען של עבירות אלימות, ובהם הערך של שמירת שלמות גוף האדם. עם זאת, נוכח ריבוי הפסיקה בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לא הפנה התובע לפסיקה ספציפית אלא עתר לקביעת מתחם העונש ההולם בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.
14. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם הפנה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי הרלוואנטי של הנאשם הגם שהוסיף וציין, בהגנותו, כי מדובר בעבר ישן. גם בהקשר זה עתר ב"כ המאשימה להתחשבות בנזקים שנגרמו למתלוננת, נפגעת העבירה, ולגזור על הנאשם עונש ברף האמצעי של המתחם לו טען, בצירוף מאסר מותנה ופיצוי משמעותי למתלוננת.
15. ב"כ הנאשם, מבלי להקל ראש בחומרת העבירה שבביצועה הורשע הנאשם, ביקש להדגיש את מכלול נסיבות המקרה והרקע לאירועים מושא כתב האישום. ב"כ הנאשם חזר על טענות ההגנה, שלפיהן האירועים האמורים הם תולדה של ההליכים המשפטיים אותם פלוני חוזר ומנהל נגד הנאשם לאורך שמונה השנים שחלפו מאז ש' עברה לחיות עמו. לטענת ההגנה, הגם שפלוני אינו צד לתיק זה ואף אינו עד בו, מעורבותו העמוקה בהליכי המשפט ניכרת בכל שעל - אפילו בכך שתצהיר המתלוננת (ע/1) נחתם לפניו.
16. לשיטת הסניגור, הנסיבות האמורות מפחיתות במידה ניכרת מחומרת האירוע שבגינו הורשע הנאשם. אכן, כפי שהנאשם עצמו ציין, ברגע האירוע הוא פעל נגד המתלוננת באופן פסול; אך זאת על רקע הלחץ הכבד והמתמשך בו הוא נתון כתולדה מהתביעות המוגשות נגדו שוב ושוב. יתר על כן, גם בפרשה מושא תיק זה פסק הדין לא יהא בבחינת סוף פסוק, ויש להניח שינוהלו הליכים אזרחיים נוספים בהמשך.
17. נוכח מכלול נסיבות אלה, כך לטענת ההגנה, מתחם העונש ההולם לו טען ב"כ המאשימה הוא מחמיר מאוד. בפסיקה מצינו לא אחת שהושתו עונשים צופים פני עתיד גם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, ועתירת הסניגור היא להסתפק בענישה כזו גם כאן (הסניגור הפנה בין השאר לרע"פ 5860/15 פלזניט נ' מדינת ישראל (07.09.2015)). עוד עתר הסניגור להטלת פיצויים לטובת המתלוננת בשיעור מינימלי, שכן המתלוננת לא אושפזה והגם שקיבלה ימי מחלה לא הוכח הפסד הכנסה.

18. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, חזר ותיאר את רקע הדברים והמציאות של הגשת תביעות שעמה הוא צריך להתמודד. הנאשם הדגיש עוד, כי עקב תיק זה הוא נעצר ותקופת המעצר - של יומיים - היתה קשה לו במיוחד בשל כדורי ההרגעה להם הוא נדרש, והכל כאשר הוא אדם נורמטיבי העובד לפרנסתו ולפרנסת משפחתו (בפרוטוקול, עמ' 66 שורה 32 ואילך).

מתחם העונש ההולם:

ד.

19. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגינו הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעקרון ההלימה. על בית המשפט להתחשב, בהקשר זה, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

20. חומרתן של עבירות האלימות ידועה היטב ובהקשר זה מקובל עליו טיעון ב"כ המאשימה. ביצוע של עבירות אלימות פוגע לא רק בערכים החברתיים של ההגנה על שלום הציבור ושלולתו וההגנה על שלום הגוף, אלא גם במרקם החברתי-כללי ובעצם היכולת לקיים חברה תרבותית ומתוקנת.

21. עם זאת, בקביעת מתחם העונש ההולם לעבירות אלימות ניתן בפסיקה משקל גם לנסיבות הקונקרטיות של ביצוע העבירות ולתוצאותיהן, שכן בהיבטים אלה יש כדי להשליך על מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים. ואכן, כאשר מדובר - כבענייננו - בגרימת חבלה באופן ספונטאני ושלא בכוונת מכוון, מדיניות הענישה הנהוגה משקפת רף תחתון של ענישה צופה פני עתיד.

22. כך, למשל, בת"פ (שלום ת"א) 41365-12-15 **מדינת ישראל נ' טשפולטוב** (20.11.2018) (שאוזכר בהקשר אחר בהכרעת הדין, בפסקה 41), נקבע מתחם עונש הולם שבין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר בפועל; וזאת לאחר בחינת מדיניות הענישה שננקטה במקרים רבים (ר' האסמכתאות המתוארות בפסקה 23 לגזר הדין שם). לפיכך, ובתחשב בעובדות האירוע כפי שנקבעו בהכרעת הדין, אני קובע את מתחם העונש ההולם במקרה זה בין ענישה צופה פני עתיד לבין 9 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

ה.

23. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

24. אשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם 8 רישומים פליליים קודמים. עם זאת, כאמור, מרביתם ישנים מאוד.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם עמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירה נגדית ממצה של המתלוננת, ומשכך אינו זכאי להקלה הניתנת למי שמודה באשמה ונוטל אחריות על מעשיו. עם זאת, בהקשר זה יש גם לציין כי מתחילת הדרך הודה הנאשם בתקיפה (קלה) של המתלוננת, ואף הביע לפניי צער על מעשיו (ר' בפסקה 28 להכרעת הדין), כאשר בהכרעת הדין גרסתו לאירועים נתקבלה במידה רבה.

נתוני האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - הנאשם יליד שנת 1977 (כבן 43 שנים כיום). לפי גרסתו, שלא נסתרה, הוא מנהל כיום אורח חיים נורמטיבי ועובד לפרנסתו ולפרנסת משפחתו.

25. הנסיבות והשיקולים שפורטו לעיל מלמדים כי במקרה זה נסיבות הקולה עולות במשקלן על נסיבות החומרה, באופן שיש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם; וכך אני קובע.

ו. סוף דבר:

26. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכך קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ב) פיצויים למתלוננת בסך של 2,000 ₪. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 01.09.20.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלוננת, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ז תמוז תש"פ, 08 יולי 2020, במעמד הצדדים.